

[Sigsgaard.]

hovedet. Vi har alle mulige andre procent-satser inde i billedet i lovgivningen om byrdefordelingen mellem staten og kommunerne, og hvorfor det netop skulle være fifty-fifty, når det er kommunerne, der administrerer en ordning, ser jeg ikke nogen som helst fornuft i. Det kan ikke være det egentlige formål med lovforslaget her.

Det andet formål, der antydes i ministerens fremsættelse, er, at det er et led i regeringens spareforanstaltninger. Men det kan, så vidt jeg ser det, heller ikke være det egentlige formål med lovforslaget, for det er nemlig karakteristisk for en lang række af regeringens spareforslag, at det ikke har noget med reelle besparelser at gøre. Der flyttes bare nogle udgifter, i dette tilfælde fra staten til kommunerne. Staten sparer, som det er sagt, 80-90 mill. kr. om et par år, og kommunerne skal af med 80-90 mill. kr. mere. Det, den ene offentlige kasse altså sparer, skal de andre offentlige kasser af med, og det har ingenting med besparelser at gøre. Det svarer fuldstændig til manden, der er så glad, fordi han har fået overtalt sin kone til at betale sygekassekontingentet, men ret beset sparer familien ikke en øre ved det. Det kan altså heller ikke være formålet med lovforslaget, og det vil altså sige, at der ikke i fremsættelsen eller i selve lovforslaget findes et acceptabelt motiv — nu mener jeg ikke partipolitisk acceptabelt, men bare et sagligt, et logisk begribeligt motiv for lovforslaget. Derfor må man til at spørge, om lovforslaget da har andre virkninger end dem, der direkte er omtalt, og det har det jo. Her gælder det samme som for en række af de andre såkaldte spareforslag, der er gennemført, at når staten vælter udgifter over på kommunerne, betyder det, at de velstillede skatteydere får en skattelettelse, som de andre skatteydere kommer til at betale for, fordi stats-skatten rammer de høje indkomster hårdere, end kommuneskatten gør det. Det ville være interessant, hvis vi fik stillet samtlige såkaldte spareforslag, som altså ikke har noget

med besparelser at gøre, sammen og fik et skøn fra regeringens embedsmænd over deres virkning for de forskellige indkomst-grupper. Virkningen af sådan et forholdsvist lille lovforslag som dette er selvfølgelig beskedent, men hvis den lægges sammen med virkningerne af en lang række tilsvarende forslag, som tinget enten har behandlet eller vil komme til at behandle, eller som finansudvalget i al stilhed sidder og tager stilling til, så bliver virkningen ganske mærkbar. Men det er jo den slags oplysninger, der ikke gives i bemærkningerne til lovforslagene. Det er den slags oplysninger, som tingets medlemmer selv kan sætte sig hjem og regne på, hvis de vil have dem frem. Nu har jeg nævnt ønsket her, og så håber jeg, at min formodning om, at jeg selv skal hjem og regne, bliver gjort til skamme, at vi kan få den slags oplysninger fra regeringens side.

Det er ikke rigtigt, som hr. Poul Schlüter for et øjeblik siden her fra talerstolen sagde, at lovforslaget — det sagde han beroligende — ingen virkninger har for den enkelte borger, men alene for forholdet mellem staten og kommunerne, underforstået fra hr. Poul Schlüters side: det skal I slet ikke interessere jer for, kære vælgere, det har ikke noget med jer at gøre, det er bare en lille teknokratisk sag, som vi ordner mellem staten og kommunerne indbyrdes. Det har i allerhøjeste grad virkning for den enkelte borger. Hverken statens eller kommunens indtægter kommer fra himlen ned, det er borgerne, der betaler hver eneste gang; og hvert eneste forslag i regeringens såkaldte sparebuket går netop på: hvem skal betale mere, og hvem skal betale mindre? Og for hvert eneste forslag gælder det, at det er dem, der har dårligst råd, der skal betale mere, og dem, der har bedst råd, der skal betale mindre. Det er altså i højeste grad et lovforslag, der kommer den enkelte borger, den enkelte skatteyder, ved.

I øvrigt kan jeg give hr. Arne Larsen ganske ret i, at de dårligst stillede skatteydere rammes ekstra hårdt derved, at det er udviklingskommunerne, der har de største